

Ébred a természet

Március van, a tavasz első hónapja, amikor lassan ébredni kezd a természet hosszú téli álmából.

Amikor kora délelőtt sétálni indultam, a nap sugarai ölelték a tájat, az ég pedig tündöklő kékben pompázott. Minden szín, melyet a kikelet csalt elő, jóleső érzéssel töltött el, a sok fakó, színtelen téli nap után.

Az erdőszél napos oldalán megjelentek az első kék foltok, melyek nem mások, mint a szerény kis ibolya szirmai.

Ahogy lehajoltam, az avarban sok-sok apró, piros alapon fekete mintát viselő bodobács sütkérezett. Azonban nemcsak őket csalogatta elő a kellemes levegő, hanem a kis rókalepkét is, aki könnyed röptével gyorsan tovasuhant.

A napsütéses enyhe levegőben az erdő boldogan zengett a madárdaltól. Széncinegék, csuszkák füttyögtek a magas tölgy ágai között. A messziből nagy fakopáncs dobolása lüktetett, miközben a fák koronái felett egerészölyv körözött.

Az erdő fáinak csupasz ágain hamarosan friss hajtások jelennek meg, majd a hegyén a duzzadó bimbókból zöld levélkék jelzik az új élet reményét.

Ahogy telnek a napok, az erdők s mezők egyre több és több szépséget mutatnak meg nekünk.

Szeretem a tavaszt, szeretem látni, érezni, hallani a természet ébredését, és magamba zárni az újjászületés pillanatait.

"A virágok arra tanítanak, hogy semmi sem örök: sem a szépség, sem a hervadás (...) Jusson eszedbe ez, ha örömet, fájdalmat vagy bánatot érzel. Minden elmúlik, megöregszik, meghal és újjászületik."

(Paulo Coelho)

KorcZ Zselyke 6.a

Izsák Imre Általános Iskola